

O překvapených turistech v horách

„Proč myslíš, že to dělají?“ ptal se PJ.

„Hele, nevím, asi mají rádi bolest,“ odpovídal mu Martin a hrál si s ledem na dně své skleničky od čtvrtého frappé ten den.

Kamila, které už vyskákaly všechny pihy, které mohly, se líně otočila ke stolu: „Chudáci, měli byste je litovat, vůbec neví, do čeho jdou, a vy se smějete.“

Od vedlejšího stolu se ozval obzvláště bolestivý sten.

Ten rok jsme byli na řeckém ostrově Kréta a užívali si nepoznaného. Plánem byla cesta značená jako E4, která se táhne po jižní – pusté – části ostrova ze západu na východ. Jižní část ostrova je skalnatá, tou dobou sem nevedly žádné silnice a některé vesnice byly propojeny s civilizací jen cestou po moři. Sever Kréty je narvaný turistickými komplexy, ale jih byl jen pro nás. Měli jsme za sebou krásný týden. Cesta nás vedla podél pobřeží skrz skály neuvěřitelných tvarů. Jedinou obtíží byl nedostatek vody a i to se dalo při troše plánování vyřešit. Ostrov byl přátelský, všechny obtíže nám vynahrazoval koupáním v nádherných zapadlých mořských lagunách, nádhernými výhledy a spaním na krásných opuštěných plážích, kde jediným zvukem bylo šumění moře a cikády. Západy slunce nad prázdnými zálivy a sezení u ohně v písku, to bylo krásné. A rána, jako by chtěla bojovat s večery v jakési přírodní soutěži krásy, nám nabízela jen lehké polechtání prvními slunečními paprsky na tvářích a tiché šumění vln lákajících ke koupání. Za celý týden jsme nepotkali nikoho a postupně se rytmus naší chůze přizpůsobil vzdálenostem mezi jednotlivými prameny vody.

Po týdnu pochodu jsme dorazili na pláž, kde bylo i pár kavárniček a restaurací. Léto bylo v plném proudu, stanovat se dalo na krásném místě pod stromy, nebylo kam spěchat, a tak jsme se rozhodli na pár dní zastavit.

Druhý den jsme se jednohlasně shodli, že jestli Řecko dalo něco světu, je to gyros a frappé. Jistě, demokracie, památky, filosofie a obrovské státní dluhy, to vše je moc pěkné, ale kam se to všechno hrabe na kafe ve skleničce s ledem, brčkem a dvěma centimetry pěny. A to vše na pláži pod slunečníkem a batohem daleko od sebe.

Na pláži byl celý den nádherný klid. Až odpoledne se po cestě ze středu ostrova začínali trousit turisté. Turisté, kteří vypadali, jako kdyby právě prošli obzvláště krutým peklem zahrnujícím přinejmenším naostřené nástroje, rozžhavená železa a čerty s bohatou fantazií. Důvod byl prostý. Neznámější přírodní památkou Kréty je soutěska Samaria. Když je něco neznámější, znamená to, že to nabízí každý hotel a každá agentura jako atrakci. Tato soutěska je v jejich katalozích nafocená jako krásné místo, kde se šťastná rodinka směje uprostřed barevných skal. Žena objímá svého muže, jaký to vybral krásný výlet, a kolem si hrají děti. Všichni jsou opálení, bíle oblečení a spokojení. Agentury jaksí nezmiňují, že průchod celou soutěskou je minimálně na pět hodin a že je potřeba vzít si s sebou některé věci. Třeba boty. Nebo vodu. Nebo svačinu. Nebo normální oblečení. Do toho se nepočítají obtažené džínové kraťasy, které jsou možná v tu chvíli módní, ale po pár hodinách chůze dokáží udělat na kůži spoustu nechtěné parády.

Turisté si zaplatí tento výlet, autobus je odveze doprostřed ostrova, zde je vysadí, řidič jim ukáže, jakým směrem jít, a oni za půl dne vylezou na druhé straně.

A tak odpoledne sedíme v kavárně a nestíháme se divit, kdo ze soutěsky vychází. Lidé se šilenými pohledy. Rozhádané rodiny se řvoucími dětmi. Lidé navzájem se podpírající a tiše blouznící. Někteří jsou na boso. Někteří si nesou roztrhané zbytky bot. Někteří jsou od krve. Většina z nich kulhá. Ti, kteří mají sílu, na sebe křičí. Mezi těmi, kteří ji nemají, panuje zlověstné ticho.

Největší radost z toho mají majitelé kavárniček. Cenu vody zde odpoledne zdvihají do částek, za které se dají na jiných místech pořídit diamantové

náhrdelníky. S nějakým tím safírem navíc. Turisté rádi zaplatí, schovají se do stínu a snaží se sehnat lékárníčku, náplast nebo rozvodové papíry. Večer je pak naloží na loď, odvezou je do hotelů a zde opět nastane klid nerušený žádnými steny, výkřiky hrůzy ani pláčem.

*To, co vychází z turistické soutěsky na Krétě,
má s lidským pokolením společného velmi málo*

Proto jsme byli překvapeni, když ze soutěsky vyběhla jakási slečna v teniskách a sportovním oblečení. Přiběhla k nám a během neustálého poskakování nám sdělila: „Za chvíli tudy přijde můj přítel. Je to hrozná bábovka, řekněte mu, že jsem se šla proběhnout ještě támhle,“ mávla směrem k nejbližšímu kopci a odběhla.

„Co to bylo?“ Martin byl tak vyděšený, že se přestal zajímat o led v kafi. Vojta zrovna poklimbával na židli, a tak si ničeho nevšiml. Kamila se líně otočila: „Nevyšmej si jí, měla úpal či co. Dáme si nějakou zmrzlinu?“

Pokračovali jsme tedy v odpolední kavárenské dřině pod slunečником. Za hodinu se v ústí soutěsky objevila kulhající postavička. Doklopýtala na terásku a sesunula se k vedlejšímu stolu. Nebylo těžké uhodnout, o koho jde. Chlapec měl brejličky nakřivo, potrhané tričko, krvavá obě kolena a v ruce nesl batůžek. Lehce se klepal a kýval zepředu dozadu.

„Byla tady tvoje přítelkyně, říkala, že se jde proběhnout tamhle do kopců,“ otočil se na něj Martin. Vypadal, že ho chlapec zaujal víc než káva.

„Tak tomu věřím. Dělala kliky?“

Martina to zaskočilo: „Proč by měla dělat kliky?“

„No, když zastaví, tak někdy dělá kliky. Cizí lidi to někdy překvapí.“

To už zaujal všechny: „Hele, ty úplně nevypadáš na atleta. To taky děláš kliky?“ zeptal se PJ se svým pověstným taktem.

„Ne, já ne. Ale říkala, že sem pojedeme na dovolenou a že ze mě udělá chlapa, abychom spolu mohli být,“ chlapec se při odpovědi dvakrát zajíkl a zaklepal.

Dáša ho přejela pohledem a vyhodnotila, že nejvíce se ideálu svalnatého chlapa blíží jeho tkaničky od bot.

„A seš s ní jako šťastnej?“

„No, zatím moc ne, ale ona říkala, že když vydržím, tak budu,“ zastřeným hlasem prohlásil chlapec. V jeho očích se zračila bolest. Kamila si po tomto prohlášení naprskala všechno kafe zpět do skleničky a tím pádem ušetřila za nové.

Chlapce jsme nechali být, viditelně byl šťastný, že má chvílku klidu. Objednal si džus a s nepřítomným výrazem koukal před sebe. O hodinu později přiběhla jeho slečna.

„Vy jste ještě tady?“ hodila po nás pohledem, jaký hodí tchýně po své neoblíbené snaše, když nenajde prach v jejím bytě ani na místech, kde by rozhodně měl být. Sebrala svého hochu, který nám na odchodu útrpně zamával, a společně odešli směrem k lodi.

„Až budou za dvacet let psychiatři zkoumat, proč spáchal vraždu v afektu, měli by si nás předvolat. Mohl by to pak uhrát na polehčující okolnosti,“ prohlásil Martin. Ale raději potichu, aby ho slečna neslyšela.

Holkám jsme objednali zmrzlinu. Možná nejsou vždy úplně dokonalé, ale zase ve volných chvílích nedělají kliky.